

Врхунски виолинизам

МУЗИЧКА КРИТИКА | Бранка Радовић

Јулиан Рахлин је светска звезда када наступа по свим светским салама, са најбољим оркестрима и најчувенијим диригентима, али ипак постоји нешто што га везује за београдску публику и што од његових наступа у нашем граду чини узбудљиви доживљај. И он сам је тако спонтано проговорио после трећег „биса“ (било их је пет) скоро правдајући се: „Волим да свирам у Београду!“

ЈУЛИАН
РАХЛИН

Нису то само овацје публике која није штедела гласове и скоро је викала не дајући музичарима да оду са сцене. Створе се неки флуид и трансмисија између сјајних уметника, најпре између изванредног пијанисте који је већ више пута очаравао нашу публику, Итамара Голана, и Рахлина, да би тај струјни удар прострујао салом и дотакао сваког посетиоца.

Да Рахлин изузетно поштује нашу публику показало се већ избором програма који су красиле у централном делу две велике сонате Бетовена („Кројцерова“, А дур оп. 47 и Брамсова (Трећа, у де молу оп. 108) и чиниле његову окосницу на виолини, изведене до те мере у сагласности два инструмента и са таквом динамичком палетом, садржајним и виртуозним аспектима да смо се питали може ли то икада и ико боље, дубље и виртуозније. Између ових огромних дела писаних за виолину уткале су се композиције за виолу, најпре Шуманова („Слике бајки“), као и Бритнова („Lachrymae“ оп. 48) инспирисана музиком Џона Дауленда. Прелажење са инструмента на инструмент млади виртуоз ради тако лако и природно као да је то свакодневна пракса, а не већ само по себи подухват. Додајући цели реситал виртуозних композиција (углавном у обради Крајслера, као и Шостаковичеву Полку) Рахлин је довео музицирање на Бемусу до једног од врхунаца.

Истраживач и интерпретатор, инспиратор и заљубљеник у савремену музику, специфична поја-

ва и феномен у нашој средини, пијанисткиња Нада Колунџија се већ дуго година бави, на сваки од ових поменутих начина, искључиво страном и нашом савременом музиком за клавир. За ову прилику она је замислила цео пројекат Валцера XX века, и реализовала га је уз помоћ бројних поштовалаца и пријатеља из иностранства који су се сви одазвали и одговорили изазову пишући валцерске комаде чије су се светске премијере одвијале управо на овом реситалу. Када се изабере оваква тема, која наизглед и не погодује савременом исказу, јер је претерано ограничавајућа и у свести повезивана са балским дворанама, дугим хаљинама и нарочитим

**37. Бемус: Концерт
Јулиана Рахлина на
виоли и виолини, уз
праћу пијанисте
Итамара Голана,
у сали Коларца;
реситал пијанисткиње
Наде Колунџије у сали
Београдске
филхармоније**

покретима играча из давно прохујалих доба, увек је занимљиво чути нови звук на, рекли бисмо, потпуно исцрпљену тему. Тог новог је било у веома великим вредносним амплитудама, у огромним стилским

разноликостима, од музике познатих светских аутора (Шенберг), преко кабаретских комада (Сати) до музике минимализма

ИТАМАР
ГОЛАН

(Фил Глас) и дела која се не би могла препознати у поетицама својих стваралаца (Лигети, Андрисен). Читав низ страних композитора (Беверли Григсби, Џини Пул, Мајкл Пепа – „Валцер мистичне птице“), као и наших који тако рећи сви живе у иностранству (Душан Богдановић, Катарица Миљковић, Вук Куленовић, Ирена Поповић) на посебне начине су се изразили у духу „задате теме“, са мање или више успеха. Истичемо надахнуту композицију Вука Куленовића („Врбени валцер“), као и две завршне компоноване за дечје играчке и механички клавир, Ирене Поповић која се поиграва и са музиком и са свима нама и Мише Савића („Валцер удешен за врбицу“, за клавир и два клавира играчке), који је освежио звук традиционалног инструмента који у опсежном следу дела почиње да замара.